

SOCIALISTISK ARBEJDERAVIS

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 367, 21. august 2018] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

EN VERDEN I OPBRUD

KÆMP FOR SOLIDARITET OG GLOBAL RETFÆRDIGHED

Handelskrige og imperialistisk rivalisering.

Side 4

Hvordan stopper vi højrefløjen?

Side 6

100 dage med Enhedslisten.

Bagsiden

Klima og skovbrande

Side 10

Månedens tilbud til overklassen: Lad din bank hvidvaske for mere end 50 mia. kr. og slip uden straf!

Efter ikke at have reageret på advarsler fra interne whistleblowere, eksperter, topadvokater og mange andre, der i årevis har advaret de danske myndigheder og særligt Finanstilsynet om Danske Banks kriminelle aktiviteter, har den danske stat nu omsider indledt en straffesag mod Danske Bank fordi der er kommet endnu flere oplysninger frem i sagen.

Senest har Berlingske kunnet dokumentere, at Danske Bank har hvidvasket for mindst 53 mia. kr. blandt andet til folk omkring Putins inderkreds.

Men ifølge seniorrådgiver ved Institut for Økonomi og Ledelse på Aalborg Universitet, Lars Krull, får sagen næppe strafferetlige konsekvenser for Danske Banks ledelse. Han udtaler til bt.dk: "Hverken bestyrelse eller direktion risikerer, som sagen ser ud nu, nogen personlig straf. Hvis der ikke kommer undersøgelser, der afdækker egentlig kriminalitet fra deres side, får de ikke nogen personlig straf".

Selvom at finanstilsynet har rettet en hård kritik mod Danske Bank for overhovedet ikke at have styr på deres estiske afdeling og krævet en forhøjelse af bankens indestående kapital, vurderer Lars Krull, at der ikke vil komme andre sanktioner end dem.

Principielt har Finanstilsynet ellers mandat til at idømme enkelte medlemmer af bankens ledelse og bestyrelse bøder eller dømme dem uegnede eller til at lede en bank.

På sammen måde som SKATS sammenbrud og de hundredvis af milliarder i skattely virker det til, at den danske stat enten er utrolig inkompetent eller utrolig "large", når det angår den herskende classes fejl og kriminelle adfærd. Derimod er staten nidkær over for folk på sociale ydelser og udlændinge.

“Har du penge, så kan du få - har du ingen, så må du gå”

Sådan lyder det i børnesangen “Der bor en bager”. Og sådan er det også i EU.

Mens Europa med den ene hånd kæmper for at holde migranter og flygtninge ude af kontinentet, så holder den anden hånd døren åben til en lang række EU-lande for rige udlændinge.

Det viser en undersøgelse af de såkaldte Golden Visa-programmer, som betyder, at hvis man køber/investerer for 4.8 mio., får man statsborgerskab, pas og alle rettigheder som EU-borger med i købet. Det gælder også rige russere og arabere, som “vi” ellers ikke bryder os om. Hvad der videre sker med alle disse penge, melder historien ikke noget om, men hvidvaskning og skattely er en populær beskæftigelse i de kredse. Ungarn og Malta er to af de i alt 12 EU-lande, hvor den mulighed er meget brugt. Måske er det derfor, de ikke har plads til flygtninge?

International strejkebølge mod Ryanair.

I juli og august har Ryanairs piloter i Irland, Spanien, Portugal, Belgien og Sverige strejket med krav om, at Ryanair indgår forhandlinger om en kollektiv overenskomst. Strejkerne har medført aflysninger af et stort antal flyafgange, som har berørt op mod 200.000 passagerer. Tilbage i 2015 forsøgte FPU og LO at få Ryanair til forhandlingsbordet gennem en storstilet kampagne i offentligheden. Der blev opbygget omfattende solidaritet i fagbevægelsen, og man vandt retten til at konflikte for en overenskomst. Det fik Ryanair til at nedlægge sin base i København og Billund, for det ønskede ikke konflikten. I efteråret 2017 kom EU-domstolen med en dom, som gjorde det klart, at det er lokale love og vilkår, som gælder - også for Ryanair.

Strejkerne i juli og august har presset Ryanair, så nu ligger vejen åben for at udvide konflikten og gennemtvinge en overenskomst med ordentlige løn og arbejdsvilkår for alle ansatte i Ryanair. Indtil da opfordrer vi til at flyve med selskaber, som har overenskomst.

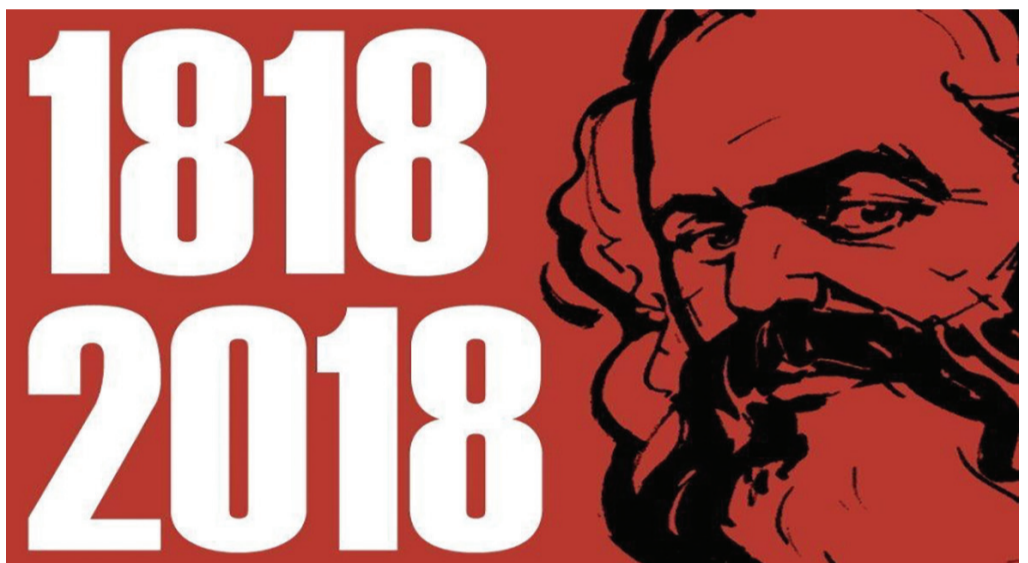

Vær med til at protestere mod deres nyliberale politik, som ødelægger vores velfærd.

Folketingets åbning den 2. Oktober kl.16.30 fra Thorvaldsens Plads.

Talere og musik.

Følg med på <https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis/>

I april fyldte Karl Marx 200 år, og selvom intet menneske lever så længe, har hans idéer og analyser levet videre og haft en stor betydning på de sidste 150 års historie. Men hvad er marxismen? Og hvordan kan Marx' idéer bruges af mennesker i dag, der ønsker at skabe en mere retfærdig, solidariske og fredelig verden?

Kom til Internationale Socialister årlige politiske festival, der i år har et særligt fokus på marxismens tankegods.

Program:

Afholdes på Christianshavns beboerhus - Salen.

Fredag eftermiddag/aften:

16.15 - 16.30 Velkomst

16.30 - 17.45 "Det Kommunistiske Manifest i fortid, nutid og fremtid" - Anna Wolf

19.00 - 20.45 "Er vi ude af krisen? - Marx og kapitalismens indbygget krise" - Michael Roberts (In english)

21.00 - 23.00 Sociale samvær med underholdende indslag fra Jørgen Lund m. fl.

Lørdag:

10.00 - 11.45 "Vandt vi? - Læren af OK18 og arbejderklassen som forandrende kraft" - Konni Nørlem

12.00 - 13.45 "The point is to change it" - Charlie Lywood

14.30 - 15.45 "Kampen mod undertrykkelse - antiracistisk kamp i dag" - Lars Henrik Carlskov

15.45 - 17.00 "Lenin for today" - Mark Thomas (in English)

17.00 - 18.15 "Hvorfor et revolutionært parti" - Anders Bæk Simonsen

19.15 - 20.45 Panel debat "Arven efter Marx" - Lene Junker og mfl.

21.00 - 24.00 Fest med live bands.

Ny lov understreger Israel som en apartheidstat

Ifølge den nye lov er Israel nu jødernes historiske hjemland, som giver dem unik ret til selvbestemmelse.

De to millioner palæstinenserne, som udgør ca 20% af Israels befolkning, stemples endegyldigt som andenrangsborgere i deres eget land. Med den såkaldte "jødiske nationalstatslov" fratages det arabiske sprog sin titel som officielt sprog i landet på linje med hebraisk.

Loven blev vedtaget med et snævert flertal og mødt af en demonstration af tusindvis af israelere - både jøder og arabere i Tel Aviv.

EU har været meget kritisk over for loven, uden at det dog har haft konsekvenser for EU's massive støtte til Israel.

Vi støtter kampen for et frit Palæstina - en stat hvor palæstinensere, jøder og alle andre kan leve side om side med lige rettigheder og muligheder.

Det mener vi

En nationalkonservativ tåge er ved at sænke sig over Europa med voksende nationalt snæversyn og ligegyldighed over for humane og solidariske værdier.

Det er nu en brændende platform for socialister og humanister i hele Europa. Med enkelte undtagelser har midterpartierne overtaget højrefløjens dagsorden.

Allerede i 2000, da hele verden var i chok over, at Jörg Haiders Frihedsparti fik 25 % af stemmerne i Østrig, udtalte den polske sociolog, Zygmunt Bauman: "Det drejer sig ikke om, hvor mange stemmer højrepartierne får, men hvor meget de andre partier gør arbejdet for højrefløjen."

Siden er højrefløjen blevet stærkere i hele Europa - næret af den voksende ulighed og fattigdom, et vilkår, som stadig flere lever under eller frygter at komme til at leve under. Denne udvikling har taget fart siden 2008 som følge af den nyliberalistiske krisepolitik, skiftende regeringer og EU har gennemført. Velfærdsstaten er smuldreret til fordel for konkurrencestaten med håbløshed, vrede og afmagt til følge.

Valget af Trump i 2016 har boostet den europæisk højrefløj, der allerede havde opbygget stor selvtilid. Men rigtig farlig bliver den, når midterpartierne overtager dens politik. I Danmark har det betydet farvel til den borgerlige og menneskelige anstændighed hos Venstre og solidariteten i arbejderbevægelsen, som især Socialdemokratiet og SF har stået for.

Meget tyder på, at også den kapitalistiske-imperialistiske verdensorden, også kaldet den globale nyliberale verdensorden, som midterpartierne står bag, er i opbrud. USA er ikke længere verdens politibetjent og Trumps handelskrige skaber hele tiden usikkerhed, ustabilitet og skiftende alliancer. Socialistisk Arbejderavis forsøger at skabe en sammenhæng i dette opbrud.

Den globale opvarmning skaber allerede globale opbrud og flere er lige om hjørnet uanset, om den globale opvarmning kommer under kontrol eller ej. Socialistisk Arbejderavis opfordrer sine læsere til at gå med i Folkets Klimamarch den 8. september.

Efter tre års splittelse i EU om flygtningepolitikken resulterede EU-topmødet i juni med et markant skift til højre. Trumps politik er nu EU's politik. Udvisninger af asylansøgere og udlicitering af flygtningene til de nordafrikanske lande. Det er sket med tilslutning fra centrum-venstre i hele Europa. Men det stopper hverken højrefløjen eller fascisterne, tværtimod opmuntrer det dem. Victor Orban i Ungarn, og Salvini i Italien og Kurz i Østrig skruer nu op for fremmedfjendtligheden.

Midt i denne nationalkonservative tåge, er der også lyspunkter, protester og modstand. Den civile og humane hjælp og støtte til asylansøgere overalt i Europa fortsætter med uformindsket kraft i brede dele af befolkningerne. Politiske aktioner, protester, happenings mod racisme, diskrimination, deportationer og fascisme foregår også overalt hele tiden.

Socialistisk Arbejderavis har i dette nummer fokuseret på modstanden i Tyskland, Østrig og England. Her arbejdes der med et perspektiv om at samle bredt og aktivt mod racismen, højrefløjen og fascismen med henblik på at ændre det politiske klima.

Det skal vi lade os inspirere af herhjemme. For det haster med at få opbygget et landsdækkende netværk af flygtningevenner, antiracistiske og antifascistiske og samle de mange forskellige kræfter som reelt findes.

Socialistisk Arbejderavis opfordrer sine læsere til at deltage i næste landsdækkende møde for antiracistiske og flygtningevenner. Det foregår i København lørdag den 22. september.

Vi opfordrer også til at være aktiv mod regeringens "ghettopakke" hvor der er planlagt aktioner og demonstrationer i København, Aarhus og Odense den 29. september.

Endelig opfordrer vi til at gå med i demonstrationen den 2. oktober, hvor Folketinget åbnes, for at protestere mod den voksende fattigdom og ulighed i Danmark, og tage de bedste erfaringer fra OK18, Solidaritetspagten, med i den videre kamp.

Serie: De almindelige menneskers historie

Vi lærer om historien, menneskeheds historie, som de store mænds skæbnesvangre valg, men ikke om historien, som den så ud for de fleste almindelige mennesker. Denne artikelserie vil tegne en anden historisk vinkel og imødegå historien som de store mænds historie og menneskets natur som en meget statisk størrelse, der står uden sammenhæng med de materielle og sociale forhold, som mennesket har levet under gennem tiden.

Første del: De første mennesker

Mennesker, inden for vores art homo-sapiens, har været på jorden i ca. 200.000 år. Alligevel begynder det meste af den historie, vi lærer i skole- og uddannelsessystemet oftest først i oldtidens bystater: civilisationernes begyndelse, for omkring 6000-4000 år siden. Vores viden om tiden før er først og fremmest begrænset af en mangel på skriftlige kilder, da skriftsproget jo netop først udviklede sig med civilisationernes opståen. Desuden ligner disse samfund på mange måder vores, og er derfor let at spejle vores nutidige samfund i. Samfundene, der ligger før oldtiden, tegnes som beboet af vilde mennesker, hvor mændene jagede og kvinderne passede på afkommet. Men det giver os en ringe forståelse for, hvordan vi udviklede os fra disse vilde mennesker til avancerede bysamfund.

Et væsen "tvunget" til samarbejde

Før denne tid levede mennesker i mindre grupper på 30-40 og op til 150-200 individer. Man delte de ressourcer, man havde. Det var ikke fordi, man havde et højere moralsk princip end nutidens mennesker. Disse solidariske principper skal forstås ud fra de materielle omstændigheder, de første mennesker levede under.

Modsat andre aber, var menneskeaberne og særligt homo-sapiens kendetegnet ved større hjerner, en meget længere pleje-periode af nyfødte og endelig ved, at man stod og gik oprejst. En større hjerne betød, at et langt højere energiforbrug gik til hjernen i stedet for muskelmassen. Hos homo sapiens går 25 % af energien til hjernen i hviletilstand, hvor det hos aber er 8 % i hviletilstand.

Ud over en mindre muskelmasse betød det også, at man skulle bruge længere tid på at skaffe føde. Mennesket måtte finde måder at kompensere på for at overleve og klare sig over for andre stærkere og hurtigere dyr. Menneskets evne til at kommunikere, samarbejde og imødekomme behov på fleksibel vis, blev afgørende for vores overlevelse.

Hænderne frie

Ved at stå oprejst kunne man bedre spejle ud over landskabet. I stedet for at kravle kunne man med fagter og håndtegn lydløst kommunikere med hinanden, hvilket var en fordel, når man skulle jage. Frigjorte hænder kunne bruges til en række andre formål udover at pege og lave fagter

Særligt har menneskets evne til at lave mere og mere finurlige redskaber med hænderne været en forudsætning for vores overlevelse, uanset om det har været at lave bål-, jagt- og køkkenredskaber, beklædningsgenstande eller senere udstyr til at tæmme dyr med. En anden forudsætning for vores overlevelse var, at minisamfundene beskyttede de gravide og barslende kvinder, som var en forudsætning for, at de næste individer i gruppen kom til verden og udviklede basale menneskelige færdigheder. Denne længere omsorgsperiode sammenlignet med andre dyr, muliggjorde en højere grad af socialisering og overlevering af færdigheder.

Sproget

Yderligere udviklede mennesket også et talt sprog. Mange dyrearter har også sprog, endda temmelig avancerede, der kan differentiere mellem forskellige nærværende trusler. Men ingen af disse sprog mestrer abstraktionen. Det vil sige det at tale om noget, der ikke er lige her foran næsen på én. Denne udvikling hænger sammen med en periode fra mellem 70.000-30.000 år siden, hvor grupper af mennesker vandrede fra Østafrika mod Mellemøsten, Asien og Europa.

En videnskabelig teori forklarer dette med en tilfældig mutation af vores hjerne, en anden, der ikke behøver at stå i modstrid med den første, fremhæver menneskets øgede behov for at dele oplysninger om de nye steder, man færdes (og som ikke er lige foran én) og endelig social "sladder" om fællesskabets medlemmer og deres karaktertræk.

Endelig muliggjorde det forfinede sprog også større sociale gruppers evne til samarbejde, formulere fælles regler for fællesskabet og tale om de store spørgsmål om vores eksistens, altså udviklingen af religiøse fortællinger.

Samfund uden klasser og kvindeundertrykkelse

Hvis disse nomadiske jæger/samlere skulle overleve, blev man nødt til at dele ressourcerne. Samtidig betød en livsform i mindre grupper, hvor man ikke boede fast et sted, at det var sværere at ophobe rigdomme. Både fordi det var en byrde, når man skulle rejse og fordi, gruppernes sociale dynamik ikke over længere tid ville tillade, at et medlem eller en mindre privilegeret gruppe ophobede for store rigdomme på bekostning af de andre.

Udover at der ikke fandtes store sociale og materielle skel inden for gruppen, fandtes der heller ikke store skel mellem mænd og kvinder. Myten om, at det altid har været manden, der skulle skaffe føden og kvinden, der skulle passe hjemmet, er fejlagtig på flere planer. For det første var den mest stabile næringskilde de bær og rødder, man kunne samle og plukke. Dette arbejde kunne kvinder såvel som mænd deltage i, selv gravide og barslende kvinder kunne plukke og samle. For det andet var jagten, der gav et stort udbytte når det lykkedes, ikke et arbejde der ensidigt bestod af mændenes evne til at bruge eksempelvis spyd, men samarbejdet i større grupper, hvor f.eks. kvinder og børn, lavede larm og støj for at få dyr til at løbe i en bestemt retning, hvor mænd så kunne jage disse.

Nomadiske jæger/samler-samfund, baseret på samarbejde og stor grad af social og kønslig lighed, står altså ikke i modsætningen til menneskets natur, men er tværtimod et grundvilkår i størstedelen af menneskeheds historie, indtil en række forandringer begyndte at indfinde sig i perioden mellem 10.000-6000 år siden.

Handelskrige og imperialistisk rivalisering - hvad sker der?

Af Charlie Lywood

Ustabiliteten i verden i dag er til at få øje på. Der foregår en imperialistisk rivalisering mellem stormagter og regionale magter, som vi ikke har set siden 1930'erne.

Trump går direkte efter at destabilisere EU gennem støtte til Brexit, støtte til den nye italienske regerings hårde immigrationspolitik og sin åbenlyse beundring af højreregeringene i Ungarn og Polen.

Baggrunden er blandt andet USA's relative svækkelse både økonomisk og militært. Men det er også en konsekvens af den langvarige krises negative påvirkning af almindelige menneskers liv.

Indtil nu har den ekstreme højrefløj profiteret mest, men det er ingen naturlov.

Handelskrige

Siden Trump startede handelskrigen med Kina og siden EU, Canada og Mexico i marts 2018, er det blevet mere og mere klart, at den globale, liberale, økonomiske, politiske og militære orden, opbygget af USA siden slutningen af anden verdenskrig, står for fald.

USA undsagde sluterklæringen fra G7-

topmødet i Quebec i juni.

De øvrige lande blev angrebet for at have indledt "unfair" handelsregler mod USA's produkter, selvom det reelt var USA, som indledte offensiven ved at hæve tolden på importerede varer. De øvrige landes restriktioner var en reaktion på dette.

Handelskrigen er i gang. Stormagterne er i åben konflikt. Og Trump mener det alvorligt. Det er ingen svips. Han og hans administration har deres egen dagsorden.

På NATO-topmødet midt i juli angreb Trump de andre NATO-lande for at "snylte" på USA's militære indsats og for ikke at leve op til at hæve de nationale militære udgifter til de aftalte 2 % af BNP. De lagde sig ned.

Men det var ikke nok. Derefter krævede han 4 %. Lidt senere under topmødet med Putin, som han i øvrigt har foreslået bliver taget til nåde i G7, signalerede Trump, at Ruslands imperialistiske eventyr rundt om i verden ikke forhindrede en "good deal".

Et bagholdsangreb på EU, som han i øvrigt nåede at kalde USA's "fjende". Siden da har man forsøgt at dæmpe uenigheden og handelskrigen med EU, men konflikten består.

Neoliberalismens krise

Trump's protektionistiske og militaristiske politik i forhold til blandt andet Iran, som USA ser som en trussel mod sine allierede i Mellemøsten, Israel og Saudi Arabien, afspejler dybe sprækker i den imperialistiske verdensorden, som bygger på en global neoliberalisme.

Det er en verdensorden, som frem til 2016 har kunnet åbne verdensmarkeder for banker og multinationale selskaber og givet dem muligheder for at tjene penge og ekspandere. Det er også en verdensorden, som har skabt ufattelig ulighed.

Den omfattede også en global politisk liberal verdensorden hvor EU, Verdensbanken, IMF, WTO (World Trade Organisation) mv. understøttede frihandel og sikrede de regler, det foregik under.

Den verdensorden overlevede også den finansielle og økonomiske krise i 2007/8 og den meget langsomme forbedring siden da. Nu står den for fald.

I 2016 fik vi Brexit og Trumps sejr over Clinton, ærkerepræsentanten for eliten og den neoliberalistiske verdensorden, som mere og mere lignede måden, hvorpå de

rige kunne blive rigere uden hensyn til almenvellet.

Under Brexit afstemningen fremstod EU som de riges beskytter og en af årsagerne til nedskæringspolitikken, som de med rette også er, selvom en udmeldelse af EU ikke garanterer en mere solidarisk politik. Krydret med en anti-immigrant retorik stemte et flertal af briterne (52 %) for at forlade EU. Noget, Trump i øvrigt bifalder, idet han kritiserer May for ikke at gå efter en "hård" Brexit.

Højrefløj tager trumferne

Brexit og Trumps sejr over Clinton er begge eksempler på, at de politiske konsekvenser af krisen nu slår igennem.

For ja, kapitalismen overlevede den store krise i 2007/8, da nationalstaterne reddede bankerne og store virksomheder, der var kommet i knibe pga. manglende likviditet. Ved at polstre dem igennem lån, skatterabat og tilskud.

Alternativet ville have været kollaps for store dele af de vestlige kapitalistiske samfund. Men regningen blev betalt gennem nedskæringer i velfærd og forringede løn og arbejdsvilkår for millioner af almindelige

arbejdere.

Indtil 2016 kunne verdens ledere bilde sig ind, at alt kunne fortsætte som før, krisen indtraf. Men krisen ramte mange i arbejderklassen og gjorde millioner fattige og hjemløse.

Stærke højrefløjskræfter som Trump og ligesindede pegede på immigration som årsagen og nationalisme som svaret. Det har givet dem fremgang og mange steder regeringsmagten.

Siden da i Europa har den ekstreme højrefløj, og i nogle tilfælde fascist, fået regeringsmagten i Italien og Østrig. I Tyskland, den liberale verdensordens højsæde, er Merkel tvunget mere og mere til højre.

Tendensen kan ses overalt. I Ungarn, Polen og Bulgarien sidder den yderst højrefløj også i regering.

Men også i lande med mere "liberale" traditioner som Holland, Danmark og Norge er statsracisme og diskrimination - specielt islamofobi - den herskende klasses foretrukne ideologiske banner.

Trump er den fremmeste fortaler denne tendens. Og den ekstreme højrefløj og fascist suger næring og fremgang fra det.

Konsekvenser af handelskrigen

Hvis vi ser på, hvad handelskrigen vil koste verdensøkonomien, har den keynesianske økonom Paul Krugman regnet ud, at en fuld gennemført handelskrig vil koste verdensøkonomien omtrent 2,5 % i vækst pr. år.

Væksten i verdensøkonomien er i øjeblikket ca. 3,5 %. Verdensbanken estimerer, at den falder til under 3 % i 2020. Det betyder, at der er en reel fare for stagnation i verdensøkonomien.

Vi ved, hvad lav vækst allerede har betydet de sidste 10 år for både de "stærke" økonomier - EU og USA - og de "svagere" som f.eks. Argentina, der er under administration lige nu.

Det betyder endnu større angreb på arbejderklassen, mere ustabilitet og mere oprub med risiko for, at højrefløjen og fascistiske kræfter styrkes yderligere.

Men der er også fare for flere militære konfrontationer og krige. Måske ikke i første omgang mellem de store spillere USA, Kina og EU, men som stedfortræderkrige, hvor Israel, Saudi Arabien i Mellemøsten stopper Irans voksende dominans.

Trump ser Iran som den største trussel mod USA's position i Mellemøsten og truer med militære aktioner. John Bolton, Trumps nye sikkerhedsrådgiver siger åbent, at han ønsker præstestytets endeligt.

Spørgsmålet er, om det amerikanske militær er i stand til at gennemføre store militære manøvrer.

Flede militære eksperter sår tvivl om USA's militære kapacitet og soldaternes moral. Herunder forsvarsminister General James Mattis, som er bekymret over Trumps destabiliserende udenrigspolitik.

Baggrund for ustabiliteten

Hvad ligger bag den nuværende situation, og hvordan kan vi forklare de åbenlyse modsætninger i Trumps politik, som skader USA's eksportindustri og den samlede verdensøkonomi?

Der er tre grundlæggende forhold, som gør sig gældende.

Det første er forholdet mellem politik og økonomi. Økonomien er så at sige den, som sætter grænser for det mulige i samfundsforholdene.

Det, som Marx kaldte "...samfundets økonomiske struktur, den reale basis, hvorpå der hæver sig en juridisk og politisk overbygning...". Politik tjener til at give plads til, for eksempel, kapitalismen

og dennes virke.

Men forholdet mellem økonomi og politik er ikke, at den ene "bestemmer" over den anden, som Marx tit er blevet beskyldt for at fremsætte.

Som Engels skrev efter Marx' død, "Hvis nu nogen fordrejer dette (formuleringen ovenfor, cl) til, at det økonomiske moment er det eneste bestemmende, så forvandler han denne sætning til en intetsigende og absurd frase."

Økonomi og politik spiller sammen og påvirker gensidigt hinanden ud fra de samfundsmæssige forhold som eksisterer på et givent tidspunkt.

Det vi ser i øjeblikket er, at på trods af at, set fra en ren økonomisk synspunkt, Trumps protektionistiske politik ikke er til gavn for USA's kapitalisme som helhed, er den ikke desto mindre USA's herskende klasses valg.

Eller rettere deres nødtvungne valg. Alternativet ville være en åben krig internt i den herskende klasse. De kan trods alt leve med Trump.

Det andet forhold, som gør sig gældende, er USA's relative svækkelse i forhold til Kina og EU. Denne proces har været igang i mange år, men er blevet forstærket under krisen.

Også derfor kan dele af samfundet, specielt den mindre rentable del af den herskende klasse i USA, følge Trumps protektionistiske politik. Ikke alene er USA relativt svækket i procent af verdens BNP, men har også en stor gæld til Kina og EU.

EU's økonomi er nu større end USA's. EU's BNP i 2017 var 15,3 billioner euro.

Trump's handelsrestriktioner har også deres baggrund i, at USA sælger meget mindre til EU og Kina end omvendt. Endelig havde USA en større andel af importen på verdensplan (17,6 %) end både EU-landene (14,8 %) og Kina (12,4 %).

Det tredje forhold er, at under krisen er den globale handel stagneret til 55 % af verdens BNP

Den nuværende Trump-politik kunne rulle verdenshandlen tilbage til niveauet fra 1950'erne, hvor handel var kun 20 % af den globale økonomi. Det betyder, at USA måske kan få en kortsigtet fordel af en handelskrig.

Men da deres økonomi vil blive ramt med ca. 2 % af samme handelskrig, kan dette være som at tisse i bukserne for at få varmen.

Dog vil andre lande rammes endnu hårdere. For eksempel har Taiwan 70 % af dets indkomst fra eksport. USA's er kun på 40 %. Kina er på omtrent 50 %.

Imperialistisk rivalisering

For helt at forstå, hvad der sker i verden lige nu, er det nødvendigt at forstå hvilken tidsalder, vi lever i.

Vi lever i et tidsalder med forhøjede inter-imperialistiske rivaliseringer. Rivaliseringer, som har deres baggrund i, at det kapitalistiske system er i krise, og at forsøgene på at rette op på systemet er slået fejl.

Det presser de enkelte landes økonomier og interesser. Og det udtrykker sig ved, at de forskellige imperialistiske interesser forsøger at "stjæle" fra hinanden.

Hvad er imperialismen?

Kapitalisme er et økonomisk system, hvor de enkelte kapitalister konkurrerer og ekspanderer hele tiden.

Samtidig har det/de brug for rammer, indenfor hvilke det/de kan operere. Den moderne nationalstat, som udviklede sig sammen med kapitalismen, er denne ramme.

Imperialisme er, hvad der sker, når økonomisk rivalisering mellem kapitalistiske

virksomheder og geopolitisk rivalisering mellem stater, fusionerer og integreres i et enkelt system.

Nationalstaten er stadig helt afgørende for, at det enkelte store firma føler sig beskyttet.

For eksempel mener Trump, at EU's bøder til Apple (et amerikansk firma) er udtryk for EU's angreb på USA.

Ligeledes truer Trump alle firmaer, som ikke trækker sig ud af Iran efter USA's ensidige opsigelse af atomaftalen med Iran, med, at de ikke kan handle med USA.

En trussel, som langt de fleste firmaer i EU har bøjet sig for på trods af, at EU fastholder aftalen med Iran. Her kan EU ikke beskytte dem fra Trump. Her taler størrelsen af markedet.

Men fordi staterne er så afgørende for det enkelte firmas muligheder, både for at operere i andre lande og også for at få adgang til råvarer, arbejdskraft og service-tjenester, kan staterne komme i konflikt med hinanden.

Og det kan også udvikle sig til at blive en militær konflikt - altså krig. Det ser vi på det regionale niveau i Mellemøsten i dag, hvor de regionale magter, først og fremmest Iran, Saudi Arabien og Tyrkiet, forsøger at øve indflydelse på regionen.

Det ses både i Syrien, Yemen og i Irak. Støttet af hver deres større imperialistiske stat, Rusland eller USA.

Spændinger mellem stormagterne

Den langvarige økonomiske krise har skabt baggrund for spændinger blandt stormagterne

USA's herskende klasse ser Kina og EU udvikle sig både økonomisk og geopolitisk. Kina i Asien generelt og EU i Østeuropa. USA er truet begge steder. Handelsrestriktionerne skal forstås i dette lys.

Betyder det, at krige mellem stormagterne kan komme på tale?

Først er det vigtigt at sige, at selv om den nuværende verdensorden er truet, så er den stadigvæk intakt.

NATO består, og USA har hverken den militære kapacitet eller de økonomiske muskler til at udfordre Kinas ambitioner i Asien.

I det lys skal man også forstå Trumps bizarre opførsel overfor Nordkorea. Kina ville ikke have accepteret en amerikansk militær aktion på den koreanske halvø.

Men tingene kan gå galt. Det er værd at bemærke, at selv om stormagterne ikke ønskede at gå i krig for Serbien i 1914, gjorde de det alligevel, og første verdenskrig var en realitet.

Det var de underliggende spændinger og konkurrencen om landområder og ressourcer, som spillede den afgørende rolle.

Det er mere sandsynligt, at der vil udbrude konflikter på det regionale niveau. Og at krigen bliver ført som stedfortræderkrige, som vi har set det i Syrien.

Men det indeholder også faren for, at stormagterne inddrages i direkte konfrontation, hvis konflikten breder sig. Den nuværende situation rummer både fare for krige, og at højrefløjen trækker verden i en mere nationalkonservativ og autoritær retning.

Vores alternativ

Heldigvis har der under krisen også udviklet sig modreaktioner på højrefløjen og imperialismen

Sanders' bevægelse i USA, som næsten vippede Clinton af pinden, ville også have haft en større chance for at vinde over Trump. Corbyn som formand for Labour i UK opstod næsten samtidig med Brexit.

Det udtrykker et venstre-alternativ til både højrefløjen og de nyliberale og kompromiterede socialdemokratier.

Anti-racistiske bevægelser er bygget op overalt i Europa mod racisme, den ekstreme højrefløj og fascisme.

Selv om Syriza opgav og tabte til EU, skal vi huske, at et flertal af grækerne i 2013 stemte nej til både EU, Verdensbanken og den Europæiske Centralbank samt yderligere nedskæringer.

Selvom Det Arabiske Forår endte med blodige nederlag de fleste steder, viser det, hvilken modstand, der eksisterer i Mellemøsten

Problemerne, som udløste oprøret i 2011, er uløste, og de nye magthavere er ikke stabile. Valget i Irak sendte de gamle magthavere ud og nyt flertal på tværs af sekteriske skel er dannet.

Senest har der været store demonstrationer i Irak for at fastholde den ny regering på kravene om forbedring af de basale behov og advarer mod at tillade den iranske indflydelse i Irak.

Der har været demonstrationer i Jordan, Marokko og Iran. Der er håb. Vi skal alliere os med den folkelige modstand og ikke støtte hverken den ene eller den anden imperialistiske stormagt eller regionale magt.

Det revolutionære alternativ

Det er farlige tider vi går ind i.

Men socialister skal være klare over, at det ikke er ved at klamre sig til de globale, liberale verdensordens politik og institutioner, at vi kan bekæmpe højrefløjen, forhindre krige eller sikre en global social retfærdighed.

Hvis Clinton spurgte Socialistisk Arbejderavis om, hvorfor hun tabte valget til Trump, ville vi svare: "Det er din egen skyld".

Det er netop den neoliberalistiske økonomiske politik, som har skabt Trump, Farage, Le Pen, Silvani, Urban osv. Deres vej er ingen vej. Det vil bare føre til en forstærkelse af samme tendens.

Der skal derimod skabes et alternativ, som bygger på modstand mod højrefløjen baseret på fagforeninger og folkelige organisationer.

Bevægelse og organisering, der er bevæbnede med ideer om, at det er imperialismen og kapitalismen, der er fjenden og ikke mennesker, som flygter fra sult og krig.

Et alternativ, som er bevæbnet med ideer om, at magten skal tages fra de rige og deres institutioner gennem en socialistisk revolution. Og for at organisere os behøver vi et revolutionært socialistisk parti.

Hvordan stopper vi højredrejningen i Europa?

Racismen har længe været et alvorligt problem i Europa.

Af Lene Junker

Allerede ved valget til EU-parlamentet i 2014 fejrede højreradikale partier store og skræmmende triumfer.

Ustabile og hurtigt omskiftelige tider

EU-topmødet sidst i juni viste et markant skift til højre. EU har været splittet på spørgsmålet om flygtninge og indvandrere siden 2015.

Det har været ude af stand til tage imod de mange flygtninge, som er kommet til Europa. Grænserne mellem landene er lukket med hegn og vagter.

Europas ydre grænser bevogtes militært, og Europa forsøger at udlicitere flygtningene til Tyrkiet og de nordafrikanske lande. Flygtningene hænger fast i usle lejre eller lever illegalt rundt om i Europa.

På EU-topmødet vandt højrefløjen i Europa, og Trumps politik er blevet Europas. Racismen og højredrejningen er nu en brændende platform for socialister og humanister i hele Europa.

De fleste midterpartier har overtaget højrefløjens dagsorden, men jo mere det sker, desto mere åbner det døren for højrefløjen og fascisterne. Det sker lige nu, og den udvikling går hurtigt.

Tyskland og Aufstehen gegen Rassismus

Bare se på Tyskland. Til EU-parlamentsvalget vandt AfD (Alternativ für Deutschland) syv pladser, og i 2017 vandt AfD 94 pladser i den tyske Forbundsday.

Siden er partiet blevet radikaliseret. Medlemmer fra den "bløde" fløj forsvinder, og den fascistiske fløj står langt stærkere og udgjorde 40% af de delegerede til deres partikonference i juni.

Selvom begge fløje har en meget aggressiv retorik, står de for to forskellige strategier.

Den fascistiske fløj har en national revolution som strategi og siger åbent, at AfD er den sidste fredelige mulighed. Samtidig udtaler de, at Holocaust-mindesmærket i Berlin er "et skamfuldt mindesmærke".

Det er vigtigt at forstå de forskellige strategier, fordi de kræver forskellige måder at bekæmpe dem på. AfD vokser i meningsmålingerne og har nu opbakning fra 17 % af befolkningen ligesom SPD.

Alligevel skal man ikke betragte AfD som et normalt og acceptabelt parti. Man skal forsøge at ændre det politiske klima gennem at bygge lokale og nationale alliancer, mobilisere og demonstrere imod dem.

Det lykkedes i juni i Augsburg, hvor AfD holdt landsmøde. Partiet Die Linke står i klar opposition til AfD og støtter flygtninge og indvandrere.

De har samtidig bidraget til at opbygge Aufstehen Gegen Rassismus som et bredt nationalt, men lokalt forankret netværk.

Østrig og Plattform für eine Menschliches Asylpolitik

I december 2016 var Østrig tæt på at få en fascistisk præsident fra FPÖ (Frihedspartiet i Østrig).

Partiets historie går helt tilbage til anden verdenskrig, og det har aldrig lagt nazismen bag sig, højst skiftet strategi.

Efter valget i december 2017 dannede den konservative Kurz regering med FPÖ. Det har først og fremmest betydet en optrapning af hetzen mod flygtninge og muslimer. Dernæst har regeringen sat fokus på hjemsendelse af flygtninge.

Den østrigske regering har et godt forhold til Viktor Orbans regering i Ungarn, og Østrig har nu overtaget formandskabet i EU.

Så Østrig vil stå i spidsen for at udmønte den nye flygtningepolitik fra topmødet i juni. De Konservative i Østrig har et sikkert flertal med FPÖ.

Det bruger de til at gennemføre en neoliberal politik og tryne fagforeningerne og den sociale tryghed for østrigerne. Efs. ønsker regeringen at gennemføre en 12-timers arbejdsdag.

Men FPÖ har også deres egen dagsorden. Det har ikke opgivet at bygge protest/kamp-grupper på gaden og være et anti-establishment parti.

Samtidig er dets ledende medlemmer i regeringen klare fascist, der står i spidsen for politi, militær, efterretningsvæsen og medier. Så de bruger den legale magt i

regeringen som hjælp til at bygge en fascistisk bevægelse.

Men der er også modstand i Østrig. 120.000 demonstrerede mod racisme, forringelser af den sociale tryghed og højreekstremisme i Wien, og 5.000 demonstrerede til støtte for flygtninge på FN's internationale flygtningedag den 20. juni.

Plattform für eine Menschliches Asylpolitik danner rammen om de store protester.

Storbritannien og Stand up to Racism

I Storbritannien er stolte traditioner for et multikulturelt samfund og for aldrig at tillade fascisternes at blive bide sig fast for alvor.

Anti-Nazi League og Rock Against Racism var brede enhedsfronter med deltagelse af fagforeninger, Labour, etniske minoriteter og venstrefløjen i 1970'erne og '80'erne.

Senere blev Unite Against Fascism dannet for at tage kampen op mod British National Party og English Defence League. Derefter samlede UKIP mange på højrefløjen og fik et kanonvalg til EU-parlamentsvalget i 2014, hvor det vandt 24 pladser.

Den voksende racisme og Storbritanniens afvisning af flygtninge var baggrunden for, at Stand Up To Racism blev dannet i 2016.

Efter Brexit-afstemningen er UKIP splittet, og højrefløjen og fascisternes samler sig nu til store gadedemonstrationer i forsvaret af Tommy Robinson, grundlægger English Defence League.

Under demonstrationerne er der racistiske og fascistiske slagord, og efter demonstrationerne angribes kvindelige buschauffører med tørklæde, repræsentanter for fagforeninger, moskeer, indiske templer og senest den socialistiske boghandel, Bookmarks.

Danmark og Ghettogether mod racisme

I Danmark har regeringen til dato gennemført 98 (100?) stramminger på udlændingeområdet.

Langt de fleste er gennemført med et solidt flertal i Folketinget, der også bakker op om EU's højredrejning.

Resultatet er en åben diskrimination og forskelsbehandling af flygtninge og etniske minoriteter samt en tilværelse med færre

muligheder og mere fattigdom.

Dog ser det ud til, at både ghettoplanen og burkaforbuddet vil møde modstand fremover.

Det samme er tilfældet med protesterne og modstanden mod, at afviste asylansøgere skal leve en umenneskelig tilværelse i de såkaldte udrejsecentre, Kærshovedgård og Sjælsmark eller i kriminalforsorgens udlændingecenter i Ellebæk.

Pegida/For Frihed forsøger nu igen at komme på banen, inspireret af højrefløjen og fascisternes fremgang i Europa. De demonstrerer for den engelske fascist, Tommy Robinson, og fejrer burkaforbuddets ikrafttræden den 1. august med DF'eren Martin Henriksens deltagelse.

Ligesom i resten af Europa er der protester og modstand mod racismen og højredrejningen i Danmark. Men her er den spredt og uden gennemslagskraft. Det er ikke nok at hjælpe flygtninge og protestere mod regeringen, selvom det er vigtigt.

Vi må også arbejde for at ændre det politiske klima og skabe muligheder for et åbent, lige, mangfoldigt og socialt retfærdigt samfund med plads til alle.

Det kræver at vi bygger et landsdækkende netværk af alle de mange forskellige lokale kræfter, som findes derude. Det sker f.eks. i Østrig, Tyskland og Storbritannien, og det må vi lade os inspirere af og omsætte til situationen i Danmark.

Fra Østrig kan vi se, hvordan det har været muligt at danne en bred og aktiv platform. Fra Tyskland kan vi se, hvor afgørende det er, at venstrefløjen (Die Linke) tager medansvar for at opbygge en samlet modstand. Og fra Storbritannien kan vi se, hvor vigtigt det er at opbygge enhedsfronten med basis i fagforeninger og Labour.

Det næste landsdækkende møde for flygtningevenner og antiracister den 22. september i København bliver meget vigtigt, for her har vi muligheden for at komme et skridt nærmere at bygge en samlet, mangfoldig og aktiv bevægelse mod racisme i Danmark.

Burkaforbuddet afføder både protest og fest

Den 1. august trådte burkaforbuddet i kraft. Det blev mødt med farverige og mangfoldige protester både i Aarhus og København, arrangeret af Kvinder i Dialog m.fl. Burkaforbuddet blev fejret af den højreradikale gruppe, For Frihed, hvor de særligt takkede Martin Henriksen fra DF for sin store indsats for at gennemføre burkaforbuddet. Denne mødte frem og modtog hæderen fra sine højreradikale venner.

IS-TENDENSENS UDTALELSE OM RACISMENS FREMFÆRD I EUROPA

1. Europarådets møde d. 28. juni markerede et potentielt meget farligt vendepunkt i den racistiske hetz mod muslimer i Europa. Efter Donald Trumps valgsejr i 2016 har EU præsenteret sig selv som en bastion for liberalisme og tolerance, som står i modsætning til den nye amerikanske præsidents racisme og sexism. Men det seneste topmøde har taget Trumps anti-migrant-agenda til sig.

2. Trump skabte skandale, da han tog børn af udokumenterede migranter væk fra deres forældre og spærrede dem inde. Men EU har besluttet at oprette lejre for hele familier hele vejen langs sine grænser. Libyen, et land domineret af internt kæmpende militser, som allerede menneskehandler, kidnapper, torturerer og voldtager migranter, er blevet udvalgt til en særlig rolle i dette spil. Topmødet gav den libyske kystvagt en speciel rolle i at "redde" flygtningebåde i Middelhavet.

3. Disse beslutninger er en konsekvens af den akse, der er opbygget mellem Trump og

ydre-højre-regeringerne, som spreder sig over Europa – repræsenteret ved Viktor Orbán i Ungarn, Sebastian Kurz i samarbejde med det nazistiske Frihedsparti i Østrig og Matteo Salvini i Italien. De antageligt mere moderate politikere, som Angela Merkel i Tyskland og Emmanuel Macron i Frankrig, prøver at inddæmme disse kræfter ved at give dem indrømmelser. Dette skaber en ond spiral, som forværrer anti-migrant-love og faktisk styrker den ydre højrefløj.

4. De racistiske, populistiske partiers succes giver styrke og selvtillid til rigtige fascistiske kræfter. Legaens succes i det nylige italienske valg førte til en mangedobling af racistiske overfald. Trump og det amerikanske alt-right er også en hjælp til fascisterne. Det kan vi se i den gadekæmpende bevægelse i England omkring Football Lads Alliance og Tommy Robinson, som arbejder sammen med UKIP.

5. EU's anti-immigrant-linje betyder mere imperialistisk intervention i Afrika. Italien har gjort meget for at omforme Libyen efter

Gaddafis fald. Frankrig har øget sit langvarige interventions-apparat i Sahel-regionen. Tyskland presser afrikanske regeringer til at stoppe migrationen ved sit udspring. Og USA's Afrika-kommando tydeliggør sit militære fodspor i det sydlige Afrika, som man kunne se af de fire døde soldater fra USA's specialstyrker i Niger sidste Oktober, og i planerne for en amerikansk militærbase i Ghana.

6. På sit seneste møde slog International Socialisme-Tendensen fast at den står i ukuelig og absolut opposition til denne politik.

· Vi står for åbne grænser og imod al immigrationskontrol: det er ikke migranter, som er problemet, men bosserne, bankerne og deres system.

· Samtidig søger vi at bygge den bredest mulige antiracistiske bevægelse, som forener alle, som er imod Trump og det ydre højre, og at forsvare migranter og flygtninge.

· Vi forsøger via massemobiliseringer

at forhindre fascisternes i at agitere og organisere sig og bygger dermed videre på traditionerne fra Anti-Nazi League i 1970'erne. Vi genopliver i de senere år Keerfa i Grækenland, Aufstehen gegen Rassismus i Tyskland, Stand Up to Racism and Unite against Fascism i England, Unitat contra el feixisme i el racisme i Katalonien, Platform fur eine menschliche Asylpolitik i Østrig, Marche des Solidarités i Frankrig og United against Racism i Irland.

· Vi er imod enhver vestlig militærintervention i Afrika og Mellemøsten og kræver nedrivning af vestlige baser i disse regioner.

· Vi benytter enhver lejlighed til at bygge international solidaritet mellem de udbyttede og undertrykte i verden. Kun socialistisk revolution kan stoppe den lidelse og konflikt, som kapitalismen skaber.

IS-tendensens koordinationsgruppe
 13. juli 2018

Antiracistiske og flygtningevenlige netværk i Ålborg, Århus, Odder, Kerteminde, Odense og København indkalder til landsdækkende møde i København den 22. september kl. 11-18 hos BJMF, Mølleallé 26, 2500 Valby.

Vi har brug for en langt stærkere indsats mod racisme og højredrejning i her i landet. Vi har brug for at vise solidaritet og menneskelighed over for flygtninge og etniske minoriteter, som i stigende grad mødes med had, diskrimination og fattigdom.

Vi har brug for at bygge brede og mangfoldige protester for at ændre det politiske klima i Danmark og i Europa.

Program (kan blive ændret hen ad vejen)

11-12: Ankomst, velkomst, café og boder.

12.00-13.30: EU's flygtningepolitik - hvad kan vi gøre?

Oplæg ved David Albrich, Plattform für eine Menschliche Asylpolitik, Østrig. Derefter

spørgsmål og debat.

13.30-14.00: Pause

14.00- 15.30: "Ghettoplan" og "parallel samfundspakke"?

Hvad sker der den 29. september og videre frem?

Oplæg ved Almen Modstand og Ghettogether.

Derefter spørgsmål og debat

15.30-16.00: Pause

16.00-17.30: Hvad sker der i de enkelte byer/netværk?

De næste fælles aktiviteter.

Landsdækkende netværk, grundlag, navn, organisering.

Opsamling.

17.30-18.00: Oprydning, fælles-spisning, afrejse.

STOP ANGREBET PÅ DE ALMENE BOLIGER!

DEMONSTRATION

D. 29. SEPTEMBER kl. 13

FRA NYTORV

Almen Modstand indkaldte til beboerkonference i Nørrebrohallen den 30. juni. Her mødtes 120 mennesker og diskuterede regeringens "Ghettoplan". Der var enighed om at organisere demonstrationer landet over lørdag den 29. september.

Lige før vores deadline ser det ud til, at der bliver demonstrationer/aktioner i København, Aarhus og Odense. Følg med på Socialistisk Arbejderavis' Facebookside.

TEMA

1968

Stemmer fra tiden

1968 er blevet et navn til en generation og dens tidsånd, kampiver og ikke mindst (genfundne) håb om faktisk at kunne ændre ved "tingenes tilstand".

Af Anna Wolf

På samme måde er oprørets forskellige ansigter vævet ind i ikonografien.

Man kan tænke på borgerrettighedsforkæmpere som Martin Luther King, Jr. og Angela Davies, trykt som mærkater igen og igen, øjeblikkeligt genkendelige.

Disse ansigter og mange andre er ble-

vet andet og større end personerne selv - symbolbilleder på det, vi forstår ved det emblem, "1968" er.

Når vi forbinder ord til disse symbolansigter, bliver det oprør, vi forbinder dem med mindre spontant og mere konkret politisk.

Nedenfor ses stemmer, ord og ansigter fra tiden i og efterfølgende '68, hvor bevægelser skød frem fra græsrodderne og de forskellige kampe. De udtrykker forskellige politiske aspekter af oprøret, og fælles for dem er netop håb - en følelse af at være tæt ved en ny tid og en bedre verden end "før".

Oftentimes er det hårdtslående, kampklare ord uden floskler og undskyldninger. Da de

nedenstående citater kommer fra taler, kronikker og manifeste, er de da også skrevet og sagt med netop den opildnende og overtalende virkning for øje.

Så meget, som de bruger udtryk som "kvindesagen" og "Yankee-imperialismen" - formuleringer, der nu kan forekomme forældede - er det alligevel interessant at bemærke, hvordan alle citaterne søger at forbinde kampene.

Kommunisten Angela Davis proklamerer for Black Panthers i 1969, at hun hellere vil kaldes syster end professor, mens hun søger at forene sorte og hvide i kampen mod imperialismen og kapitalismen. Martin Luther King demonstrerer sin klassebe-

vidsthed i borgerrettighedskampen i en af sine sidste taler. Den tyske marxist og studenteraktivist, Rudi Dutschke, fremlægger formålet med universitetet i kraftfulde materialistiske termer, mens det danske ungdomsoprørs "chefideolog", Ebbe Kløvedal Reich, ser dansk samfund og politik gennem Vietnam-krigens linse. Den nystartede Gay Liberation Front, der inspirerede en tilsvarende Bøssernes Befrielsesfront i Danmark, markerer i 1971 det vigtige skift fra accept-retorik og diplomati til militans og synlighed i kampen for homoseksuelles rettigheder.

"Vi står over for en fælles fjende, og denne fjende er Yankee-imperialismen, der slår os ihjel både herhjemme og i resten af verden."

- Angela Davis, 1969

"De, der er instrumenter i den revolutionære kamp, må arbejde med videnskab som en produktivkraft til frigørelse og ikke mere studere som en elite."

- Rudi Dutschke, 1968

"Vores Vietnam, det er den langvarige kamp mod militarismen og de autoritære tendenser i Danmark. Det er kampen mod imperialismen i os selv og hos os selv."

- Ebbe Kløvedal Reich, 1968

"Vi har ordnet ting så længe på en bestemt måde, at vi er følelsesløse. Ingen vover at stille spørgsmålstegn. Dette er, hvad der, symbolsk, er galt med mit land."

- Nina Simone, 1968

"Vi nægter at se kvindesagen som isoleret, det er en atomisering, som kun tjener det bestående samfund."

- Fire rødstrømper, 1970

"Vi har ikke i sinde at bede om noget. Vi har i sinde at stå fast og hævde vores basale rettigheder. Hvis dette kommer til vold, vil det ikke være os, der begynder det, men de, der forsøger at stå i vejen for vores frihed."

- Gay Liberation Front, 1971

"All too often when there is mass unemployment in the black community, it's referred to as a social problem and when there is mass unemployment in the white community, it's referred to as a depression. But there is no basic difference."

- Martin Luther King, Jr., 1968

Foråret i Prag 1968

I august for 50 år siden invaderede det daværende Sovjetunionen det daværende Tjekkoslaviet og lod tanks og soldater rulle ind over grænsen til Prag.

Af Sigurd Sejer Skov

Foråret i Prag 1968 var et af de vigtigste internationale oprør i nyere tid, som havde konsekvenser for både vest- og østblokken.

Netop i det internationale oprør i '68 var sådan en ildhu efter et alternativ til den europæiske kapitalisme og østeuropæiske statskapitalisme, at man de fleste steder i både vest og øst var nødsaget til at knuse det med rå magt for at undgå, at oprøret truede magthaverne på deres samfundskontrol.

Den daværende leder af det tjekkoslovakiske kommunistparti, Alexander Dubcek, gennemførte liberale reformer, som blev kendt under navnet Foråret i Prag. Reformerne havde til hensigt at åbne for en økonomisk og politisk liberalisering - socialisme med et menneskeligt ansigt. Dubcek og kommunistpartiet ville stadig stadig sidde tungt på magten.

Reformerne fik dog "utilsigtede" konsekvenser, fordi det åbnede for en længe forseglet byld af indestængte oprørs- og frihedstanker, som endte med at sætte spørgsmålstejn ved regimets autoritet og eksistensberettigelse.

Som mange andre steder under '68-oprøret havde ungdommen tæten, og Sovjetunionens egentlige fjende var ikke kun Dubcek, men også studenter- og arbejder-

bevægelsen. For den hastigt voksende solidaritet truede de statskapitalistiske magthavere med visioner om ægte socialisme.

Solidariteten var til at tage og føle på. I Prag viste arbejderklassen sin styrke ved, at fagforeningerne mobiliserede deres medlemmer til at deltage i demonstrationerne. Prags transportarbejdere standsede al trafik i solidaritet med de studerende, hvis sit-down-aktion blev forsøgt stoppet af besættelsesmagten. Bevægelsen udviklede sig med besættelser af uddannelsessteder og arbejdspladser. Men den var delt mellem sine rødder: Dubcek og hans allierede og bevægelsen fra neden.

USSR - en imperialistisk supermagt

Indtil 1956 havde troen på Sovjetunionen (USSR) som socialismens fædreland ikke været udfordret.

Men da USSR invaderede Ungarn opstod den første seriøse tvivl, hvilket satte sit præg på den nye internationale venstrefløj, som voksede frem i kølvandet på '68. Situationen i '68 mindede en del om begivenhederne i Ungarn i '56, fordi supermagten USSR igen viste sin imperialistiske side og sendte chokbølger gennem hele den europæiske venstrefløj.

De statskapitalistiske magthavere i Moskva var naturligvis truet af Dubceks reformer, fordi de truede Moskvaskabets lederskab. Samtidig blev arbejder- og studenterbevægelsen mere og mere sin egen i takt med, at den blev uafhængig af Dubcek.

På denne måde blev Dubcek fanget mellem USSR's lederskab og bevægelsen fra neden, som han selv havde været med til at starte.

USSR indsatte soldater i Prag for at fjerne Dubcek og hans allierede samt knuse den populære og oprørske bevægelse. Operation Danube, som invasionen af Prag blev kaldt, omfattede 2000 tanks og en halv million soldater. Den var planlagt til at vare nogle få dage.

Oprøret knuses

Dubcek og hans allierede i Kommunistpartiet var enige med bevægelsen om at fordømme invasionen og fastholde reformerne. De talte til befolkningen via radioudsendelser. Derfor stod Dubcek til det sidste som uafhængig af Moskva og på oprøret side.

Først i 1969 blev han og hans allierede tvunget fra magten. Den nye regering, anført af Gustáv Husák, var primært sammensat af Moskva-tro kommunister, hvis opgave var at normalisere samfundet og rulle reformerne tilbage.

Dubceks reformlinje var aldrig tænkt som et egentligt alternativ til USSR's statskapitalistiske system. Dubcek kom selv ud af det statskapitalistiske bureaukrati, og han position som leder af kommunistpartiet gjorde ham til lederen af denne bureaukratiske klasse og dens interesser. Derfor var han ude af stand til at stå i spidsen for et oprør fra neden og forsøgte i virkeligheden også at at mane til ro og besindighed over for den sovjetiske besættelsesmagt.

Efter 1969, hvor Dubcek blev tvunget fra magten, var bevægelsen stadig ikke knust. Den fik nyt liv, da studenten Jan Palach satte ild til sig selv i protest mod besættelsen. Det fik 800.000 på gaden i protest.

Da Tjekkoslaviet besejrede Sovjetunionen

nen i VM i ishockey, vakte det igen oprøret til live. Men efter at have tvunget Dubcek og hans fløj fra magten, indledte USSR en hårdere kurs over for oprøret og smadrede det helt.

Arbejderkamp og socialisme

Foråret i Prag viste modsætningsforholdet mellem den arbejdernes og studenternes egne interesser og kommunistpartiets og det statskapitalistiske bureaukratiske interesser.

Store dele af Kommunistpartiets medlemmer støttede de politiske reformer, men da USSR besatte landet, håbede det på en "aftale", der kunne sikre dets fortsatte magt og Tjekkoslaviets fortsatte udvikling. Det kunne derfor ikke stå i spidsen for en konsekvent modstand mod USSR og endte med at resignere.

Foråret i Prag var et initiativ fra oven, som mobiliserede studenter og arbejdere til selv at være med til at udmønte reformerne og udfolde friheden.

De tabte til sidst, bl.a. fordi store dele af bevægelsens lederskab var en del af den herskende klasse, som var fanget i deres egne interesser. Bevægelsen havde ikke et selvstændigt lederskab, som kunne fastholde modstanden mod USSR, da Dubcek og hans allierede blev tvunget ud.

Desuden var den faget i den kolde krigs fastlåste fronter mellem USSR og USA.

The fire next time

1968 står som et af de markante årstal i sidste århundrede, men bøger om oprørsåret 1968 kan ikke stables i én stor bunke.

Jørgen Lund

I den rodede bunke er der dog én bog, der fortjener status som klassiker - som bogen om oprøret i '68. Den er skrevet på et forståeligt engelsk.

Chris Harmans bog *The fire last time. 1968 and after* har en idé: begivenhederne i 1968 skal ikke beklages eller fortrydes, men tværtimod huskes og forstås, fordi de inspirerede en generation og lagde rammerne for de næste 10 års skærpede klassekampe verden over, især i Sydeuropa. Og fordi de stadig kan inspirere i dag.

Bogen har fokus på økonomiske og politiske udviklinger og sammenhænge fra

1945 op igennem 1950'erne og især '60'erne med vægt på bevægelser og begivenheder i Vesten. Kun ca. 10 % af bogens næsten 400 sider er om begivenhederne i selve året '68.

Harman sætter ikke bare '68 ind i en tilbageskuende sammenhæng, men bruger halvdelen af bogen på at forklare følgerne af 1968. De fleste af siderne handler om de muligheder, som fulgte i årene frem til ca. midten af '70'erne.

Her opstod der muligheder for en række revolutionære gennembrud, men hvor de herskende borgerskaber genvandt kontrol, ikke mindst med hjælp fra de dominerende socialdemokratiske og kommunistiske partier. Et af resultaterne af '68 var genkomsten af revolutionære traditioner tilbage fra århundredets store russiske revolution, som bare ikke slog igennem, men også slog til i årene efter '68.

Selvom både klassekampen, venstrefløj og de sociale bevægelser fra '68 mistede pusten i løbet af '70'erne, så er det ikke en evig tilstand. Harmans bog viser, at den kapitalistiske udvikling tværtimod er en regelmæssig ustabilitet og med tilbagevendende kriser og gennembrud for modsætninger og sammenstød i samfundet.

Dét er styrken i bogen: Den fokuserer på næste '68 - "the fire next time", der forhåbentligt kan føre til det nødvendige opgør med kapitalismens system og uvæsen..

Bestil den på www.modstand.org
Chris Harman: *The Fire Last Time. 1968 and after*. 3. udgave. Pris: 150 kr., 431 sider

Der er penge i verdens skovbrande

I Jordens tørre egne er omfanget af skovbrande steget kraftigt, og brandene i Sverige og i Californien er de værste nogensinde i disse områder.

Af Anders Bæk Simonsen

I Grækenland døde mange i juli omkring Athen, da de blev overrasket af skovbrande, der bredte sig med eksplosiv hastighed.

Det er alt andet end tilfældigt.

Den verdensomspændende kapitalismes hovedløse brug af fossile brændstoffer og dermed stærkt forøgede CO₂-udslip har på få årtier ført til at, nogle dele af verden bliver varmere og tørrere - mens andre dele bliver mere våde, f.eks. Bangladesh, der lider under jævnlige tilbagevendende oversvømmelses-katastrofer, der rammer millioner af mennesker.

Den globale opvarmning har haft en dramatisk betydning for, at antallet af skovbrande er steget kraftigt: Således er antallet af skovbrande i det vestlige USA i tidsrummet 1986 - 2003 steget næsten fire gange sammenlignet med den foregående periode. Herudover brændte brandene områder ned, som er seks gange større end

tidligere, og brandene varede næsten fem gange længere end tidligere

Dette er en direkte følge af den globale opvarmning: Når sneen smelter tidligere, og når temperaturen om foråret og sommeren er højere end normalt, vil sandsynligheden for tørke stige betydeligt.

Meget tyder på, at den globale opvarmning ligeledes spiller en rolle for den usædvanligt varme og tørre sommer i Danmark i 2018.

Klimaflygtninge i kolossale millontal

De ødelæggelser i verden, vi hidtil har oplevet som følge af den globale opvarmning, kan dog vise sig at være "peanuts" i forhold til, hvad fremtiden vil kunne bringe, såfremt der 1) ikke sker en særdeles markant opbremsning i CO₂-udledningen - samt 2) såfremt der ikke sættes særdeles bevidst ind mod den globale opvarmnings skader.

FN's flygtningehøjkommissariat UNHCR forudsiger kolossale flygtningestrømme af klimaflygtninge, der tvinges til at forlade områder, der ødelægges af udtørring, ørkendannelse og brande - eller det modsatte: oversvømmelser.

I perioden 2009 til 2015 blev 22,5 mio. mennesker således tvunget på flugt fra naturkatastrofer - og det giver os en antydning af, hvor utroligt mange klimaflygtninge, der vil kunne forudses i fremtiden.

De fleste klimaflygtninge vil flygte til det nærmeste område, der er mindre berørt af naturkatastrofen. "Kun" en del vil have penge og muligheder for at prøve at komme til Europa, men ikke desto mindre vil EU kunne forvente et meget betydeligt pres i fremtiden (med mindre det lykkes at forsikre sig totalt i "Fort Europa").

Det er fremtidige, uhyggelige problemstillinger, som Løkke-regeringen og de hjemlige borgerlige medier dårligt nok har fået øjnene op for endnu. Flygtningestrømmen til Europa siden 2015 (udløst af borgerkrigen i Syrien samt fattigdom i Afrika) er et forvarsel om det, som de globale klimaændringer i fremtiden vil kunne fremkalde, hvis ikke der meget snart gøres noget.

Bevidst afbrænding af vældige skovarealer - for profit

Nyliberale handelstraktater, der er i de sidste årtier er kommet i stand igennem den vestlige imperialisme og hjulpet på

vej af organisationer som WTO og IMF, har i de sidste årtier meget stærkt fremmet eksporten af varer som palmeolie og oksekød, hvor vældige skovafbrændinger er forudsætningen for denne milliard-business:

I nogle dele af troperne, f.eks. Sumatra i Indonesien, står store kapitalinteresser bag en afbrænding af regnskoven for at skabe plads til vældige palmeolie-plantager. Skovafbrændingen har taget voldsom fart siden 90'erne, og palmeolie er blevet en kæmpe forretning: Talrige produkter sælges som indeholdende "naturproduktet" vegetabilsk olie, f.eks. chokolade, småkager, kosmetik, sæbe og 1.000 andre ting.

I Amazonas skyldes 80% af afbrændingen af skoven, at store kapitalinteresser vil skabe plads til opdræt af kødkvæg, hvor kødet eksporteres til brug i borgere m.m. Siden omkring år 2.000 er der sket en stor ekspansion i denne forretning, skovene "McDonaldiseres".

Ødelæggelsen af de tropiske regnskove har store konsekvenser: De fungerer som en meget vigtig del af "Jordens lunger", der optager CO₂ og udskiller ilt. Ødelæggelsen af regnskoven vil derfor bevirke, at CO₂-indholdet stiger, og det vil forværre klima-problemerne.

Global Action Day 8. september kl. 13-16
Bertel Thorvaldsens Plads, København
Se mere <https://www.klimamarchkbh.com/>

Støt Socialistisk Arbejderavis - Indsamling 2018.

Socialistisk Arbejderavis er en lille, men vigtig stemme i et landskab af systembevarende medier. Med avisen forsøger vi at skabe sammenhæng og mening i en verden i krise og opbrud ud fra et antikapitalistisk og socialistisk synspunkt.

Samtidig sætter vi fokus på alle dem, som tager kampen op mod systemets racisme, krige, klimakrise og fattigdom og bygge solidaritet mellem kampene. Ingen kan jo vinde alene.

Socialistisk Arbejderavis er en trykt avis, som man kan abonnere på, købe på gaden, på møder og demonstrationer. Man kan også læse avisen online og om kort tid åbner vi en ny hjemmeside.

Endelig kan man følge avisens side på Facebook.

Selvom Socialistisk Arbejderavis laves af frivillige aktivister, så har vi store udgifter til trykning og forsendelse.

Derfor opfordrer vi dig til at støtte økonomisk med det du kan. Vi har et mål om at samle 15.000 kr ind, så alle bidrag tæller.

Betal via mobilepay: 51724786 - skriv indsamling 2018

Betal via netbank: 5342-0357669 - skriv indsamling 2018

Eller giv et kontant beløb til personer, du kender, der sælger Socialistisk Arbejderavis.

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Modstand.org

Bøger til socialister og anti-kapitalister

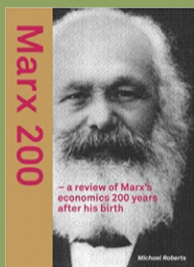
International Socialism 159

Theoretisk tidsskrift for det britiske Socialist Workers Party. Kan læses online på isj.org.uk
Pris: 60 kr.

A Rebel's Guide to Martin Luther King

Af Yuri Prasad
Pris: 40 kr. – 51 sider

Marx 200 - a review of Marx's economics 200 years after his birth

Af Michael Roberts
Pris: 100 kr.

Socialisme for begyndere

Af Jørn Andersen
Pris: 40 kr.

MARX 200 ÅR

MARXISME 2018
- debatter for socialister og antikapitalister

Den 23.-24. november i
Christianshavns Beboerhus
Dronningensgade 34, 1420 KBH K

Pris 150 kr. / 75 kr. for ledige og studerende.
Tilmelding ved at indsatte beløb via Mobile
Pay til Charlie Lywood, 51 72 47 86

Møder i Internationale Socialister

Møderne er åbne for alle interesserede. Mødemøderne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Vi mødes hver torsdag kl. 19.00 i Store Bjørn på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. For mere info kontakt ISU på 20 34 35 13.

6/9: Socialisme for begyndere: Den kommende socialistiske samfund.

13/9: Kan kloden reddes og hvordan?

20/9: Socialisme for begyndere: Arbejde og kapital. Hvordan hænger det sammen?

27/9: Ghettoplanen: Hvordan kan den bekæmpes?

4/10: Socialisme for begyndere: Arbejderklassen under kapitalismen.

11/10: Hvor er Venezuela på vej hen?

18/10: Socialisme for begyndere: Hvad er reformismen?

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023 for mere info. IS/U Odense på Facebook: [facebook.com/groups/703272553037371/](https://www.facebook.com/groups/703272553037371/)

28/8: Almindelige menneskers historie: Stenalder

4/9: Er Cuba et kommunistisk samfund?

11/9: Pariserkommunen - socialisme i praksis.

18/9: Klimakrisen: Hvordan redder vi verden?

25/9: Prag-foråret, 1968

2/10: Enhedslisten og reformismen

9/10: Den spanske borgerkrig - film

Århus

Internationale Socialister holder normalt møder hver anden tirsdag kl. 19.30 på Aarhus Universitet. Kontakt Lars Henrik på 61606876 for yderligere oplysninger.

23/8: Nordkorea - socialisme eller statskapitalisme? (holdes privat, kontakt Lars Henrik på 61606876)

6/9: Lukács - tingsliggørelse, klassebevidsthed og revolution

20/9: Marx 200 år

4/10: Kapitalisme og psykisk sygdom

25/10: Klimakamp og klassekamp

Socialistisk Arbejderavis: [facebook.com/SocialistiskArbejderAvisInternationale](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvisInternationale)
Socialister/ISU: [facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

Socialt oprør eller system-administration?

Enhedslisten forsøger i stigende grad at positionere sig som "regeringsdueligt" parti. Men uden et revolutionært brud får vi business as usual.

Af Lars Henrik Carlskov

"Jeg ser håb. Og jeg tror, at de opbrudstider vi lever i nu, vil blive set tilbage på som årene for generationen, der lagde stenene til en ny radikal, progressiv og solidarisk forandring", skrev Enhedslistens Pernille Skipper for nylig i en kronik i Dagbladet Information. Bl.a. med henvisning til de senere års fremgang for europæiske venstrefløjskræfter som SYRIZA i Grækenland, Podemos i Spanien og Corbyns Labour i Storbritannien.

Hun fremhævede desuden den samlede opbakning fra en femtedel af befolkningen til Enhedslisten, Alternativet og SF og "et stort ønske om forandring". Det ser hun bl.a. i den seneste overenskomst-kamp, i de unge, som "engagerer sig forbilledligt i klimakampen" og "flere og flere, der siger klart fra over for både den stigende ulighed og den umenneskelige flygtningepolitik." Og Skipper understregede regerings-ambitionerne med henvisning til partiets nye plan "100 dage med Enhedslisten – på vej mod et grønt og solidarisk Danmark".

Til højre for Labour og løsninger via markedet

Her findes 100 forslag, som skal gennemføres de første 100 dage i en regering, hvor partiet har "magt, som vi har agt." Planens indtægter på 58,4 mia. kr. er dog primært "tilbagerulninger" af f.eks. skattelettelser til de rigeste og de store virksomheder. Modsat hos det britiske socialdemokrati (fra hvis manifest, man bl.a. har kopieret layout og slogans som "for de mange, ikke for de få"), er der ingen krav om nationalisering af virk-

somheder. Blot stop for privatisering og udlicitering og en "arbejdsgruppe", der skal "undersøge mulighederne" for gen-nationalisering af f.eks. DONG, tele-nettet, Københavns Lufthavn og Statens Serum Instituts vaccineproduktion.

Nationaliserings-spørgsmålet forsøges omgået med en "almennyttig offentlig bank", som skal konkurrere på markedet mod de eksisterende finansielle virksomheder. Samt generelt via "erhvervsstøtteordningerne, skatterne og afgifterne, den offentlige indkøbspolitik og den offentlige kreditgivning" at øge incitamentet til såkaldt "samfundsgavnlig adfærd" fra erhvervslivet. Forslag fra planen såsom skattelettelser for de laveste indkomster, gratis tandlæge og billigere offentlig transport er selvsagt fornuftige. Det egentlige spørgsmål er imidlertid realismen i Enhedslistens forestilling om planens gennemførelse gennem opnåelse af 50 %+1 af folketingsstaberne.

Strukturelle grænser for reformer

Når venstreorienterede regeringspartier som f.eks. SF under Thorning eller SYRIZA i Grækenland ender med at stå i spidsen for brutale nedskæringer, selv om de blev valgt på det modsatte, er forklaringen ikke primært forræderi eller manglende politisk mod.

Derimod i stedet, at enhver nok så "rød" regering, som forsøger at administrere kapitalismen for at reformere den, må tage hensyn til systemets drivkraft: Profiten. Fører en regering ikke en såkaldt "erhvervsvenlig" politik, der sikrer kapitalisterne tilstrækkelig profit, tilbageholdes investeringerne, hvilket i sidste ende udløser krise.

Faldende profitrater siden 1970'erne i den danske og de øvrige avancerede kapitalistiske økonomier var den dybereliggende årsag til "den store recession", dvs. den globale økonomiske krise, som brød ud 2007-2008. Det desperate forsøg

på at genoprette den globale kapitalismes profitabilitet førte til verdens regerings og arbejdsgiveres blodige offensiv mod lønninger, arbejdsforhold og velfærdsydelser.

Administration af nedskæringer

Det voldsomme økonomiske opsving i årene fra 2. verdenskrigs afslutning og frem til 1970'erne gjorde det i Danmark og andre lande muligt at opbygge den såkaldte "velfærdsstat".

Men årsagerne til den langvarige højkonjunktur var den omfattende destruktion af kapital i såvel fysisk som værdimæssig forstand, som 1930'ernes økonomiske krise og 2. verdenskrig medførte, samt den kolde krigs militære oprustning. Disse betingelser for reformer inden for systemets rammer er ikke til stede i dag, hvor den danske og de øvrige vestlige kapitalistiske økonomier siden 1970'erne har oplevet relativ stagnation.

En Enhedslisten-regering vil derfor i bedste fald kunne levere bittesmå forbedringer. Og som SF's regeringstid demonstrerede, er selv disse forbedringer langt fra givet uden pres fra stærke folkelige bevægelser.

Samtidig risikerer enhver reform, der rammer kapitalisternes profit, at forstærke systemets krisetendenser. Risikoen for, at Enhedslisten som regeringsparti deltager i store velfærdsnedskæringer vil derfor være overvældende. Til dem, der tror at en parlamentarisk venstrefløjs-regering er vejen frem, bør vi derfor som revolutionære socialister sige (med den britiske marxist Chris Harmans ord): "I tror, at en venstrefløjs-regering kan ændre samfundet i arbejderklassens interesse. Det gør vi ikke. Men vi vil kæmpe sammen med jer for at afprøve jeres synspunkt i praksis. Imidlertid gentager vi, at I bør stole på jeres egne kampe, ikke sætte jeres lid til jeres politiske ledere."

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K

www.socialister.dk

